

Klaus Neelen

Das Kaninchen

mit den Το κουνέλι με τα γαλάζια μάτια

blauen Augen

Illustrationen Ingrid Neelen

Lieber Niklas,

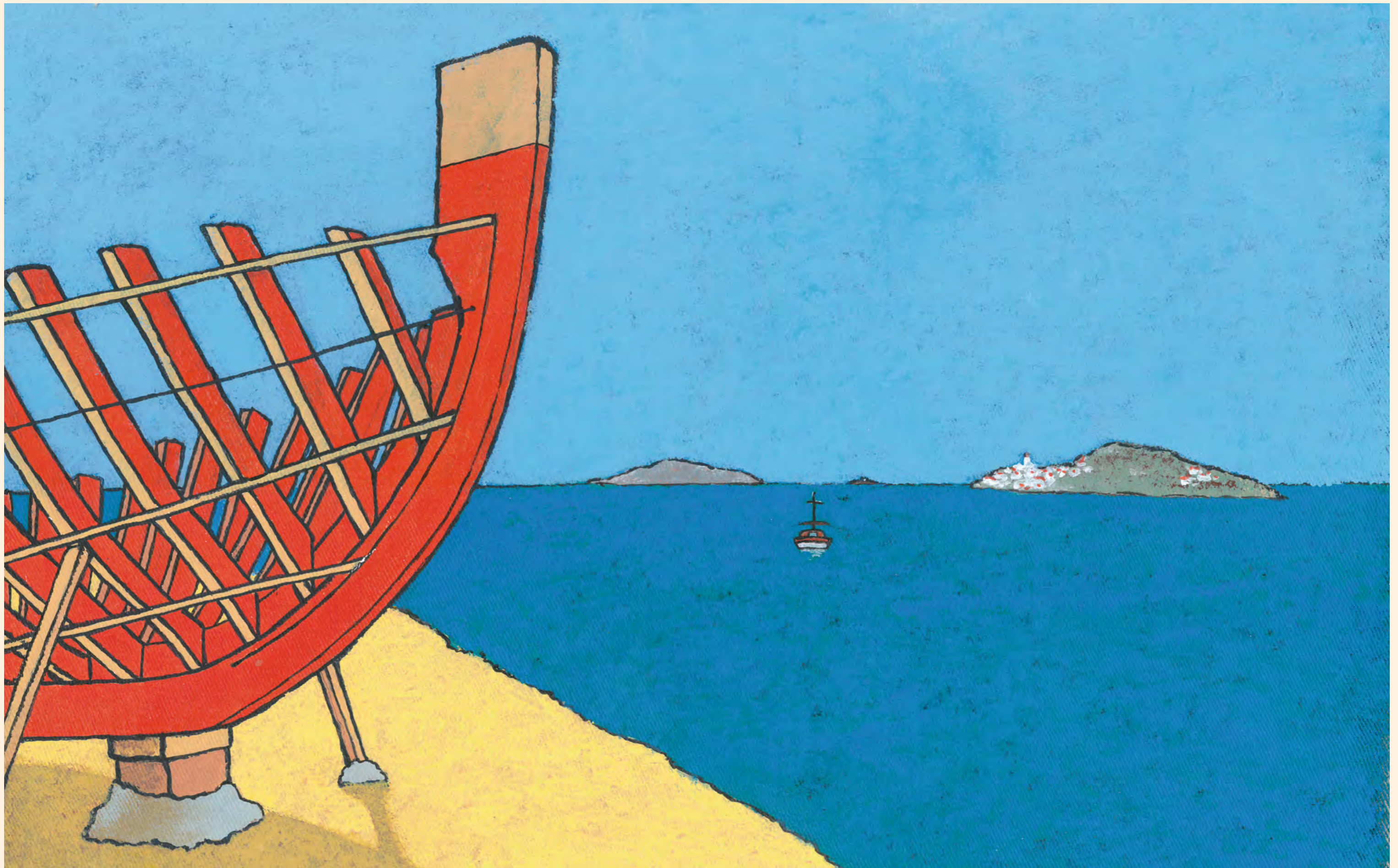
letzten Herbst war ich in Griechenland.
Griechenland hat viele Inseln. Und weil die Leute immer schon wissen wollten, was auf den anderen Inseln los ist, haben sie schon vor dreitausend Jahren Schiffe gebaut.

Auch heute werden sie immer noch in der gleichen Art gebaut. Ganz aus Holz. Diese Schiffe heißen Kaikis. Früher hatten sie Segel, heute haben die meisten einen Dieselmotor. Der tuckert schön.

Αγαπητέ Νίκλας.

Το περασμένο φθινόπωρο ήμουν στην Ελλάδα. Η Ελλάδα έχει πολλά νησιά. Επειδή οι άνθρωποι πάντα ήθελαν να γνωρίζουν το τι γίνεται στα άλλα νησιά, εδώ και 3.000 χρόνια κατασκευάζουν καράβια.

Ακόμη και σήμερα κατασκευάζουν τα καράβια με τον ίδιο τρόπο. Εξολοκλήρου από ξύλο. Αυτά τα καράβια τα λένε καΐκια. Παλιά τα καΐκια είχαν πανιά, σήμερα τα περισσότερα έχουν μηχανή πετρελαίου, που κάνει μεγάλο θόρυβο.

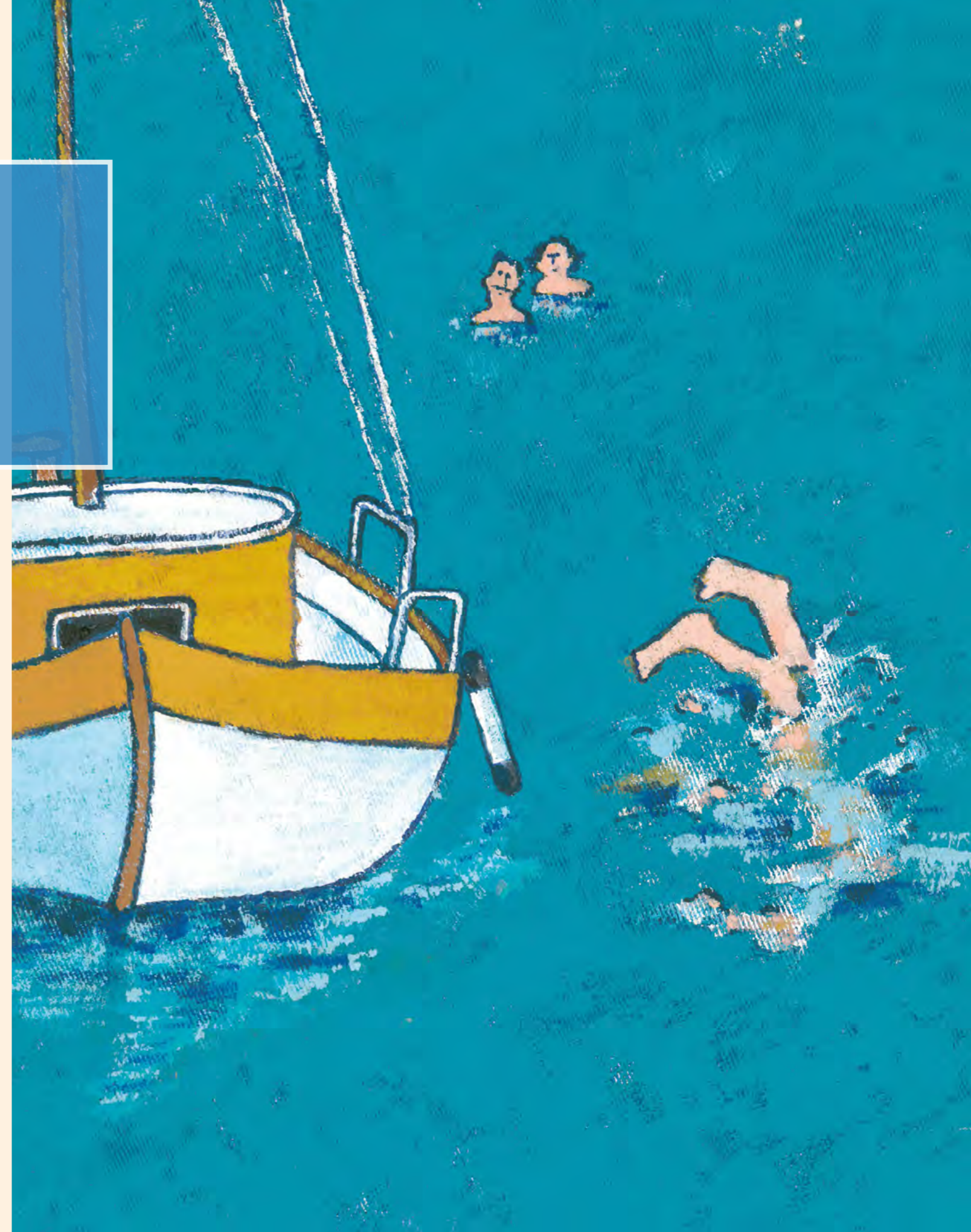

Ο Βέρνερ έχει ένα τέτοιο καϊκι.
Ο Βέρνερ, ο Βίλμπερτ και εγώ είμαστε φίλοι.
Μας καλέσε να κάνουμε διακοπές δυο βδομάδων
στο καϊκι του.

Κάθε μέρα κάναμε τον γύρο του νησιού στο οποίο
μέναμε. Ξαπλώναμε στο καϊκι για ηλιοθεραπεία και
κάπου-κάπου πέφταμε και στη θάλασσα.

Werner hat so ein Kaiki.
Und Werner, Wilbert und ich sind Freunde.
Er hat uns eingeladen zwei Wochen Ferien mit ihm
auf seinem Schiff zu machen.

Jeden Tag sind wir damit um die Insel gefahren,
auf der wir wohnten. Wir haben auf dem Boot in
der Sonne gelegen und sind ab und zu ins Wasser
gesprungen.

An einem Montag wollten wir dann auch wissen, was auf den anderen Inseln los ist, und haben uns zu einer nahen Insel aufgemacht.

Es gab ziemlich heftige Wellen, das Boot hat sehr geschaukelt und mir wurde schlecht. Das kann passieren, wenn ein Schiff sehr schaukelt. Man nennt das Seekrankheit.

Von weitem hat man schon gesehen, daß die Insel nicht groß war. Als wir ganz nahe waren, war die Insel wirklich sehr klein.

Μια Δευτέρα θέλαμε να γνωρίσουμε το τι γίνεται και στα άλλα νησιά και έτσι πήγαμε σε ένα κοντινό νησί.

Είχε αρκετό κύμα και το καΐκι κουνιόταν πολύ και εγώ αισθάνθηκα αδιαθεσία. Αυτό συμβαίνει όταν ένα καΐκι κουνάει πολύ. Ονομάζεται «ναυτία».

Από μακριά έβλεπες ότι το νησί δεν ήταν μεγάλο. Όταν φθάσαμε πιο κοντά το νησί ήταν πραγματικά πολύ μικρό.

Mittendrauf stand eine winzige Kirche. Weiß mit einem roten Dach. Die Tür war blau gestrichen. (In Griechenland ist vieles blau gestrichen.) Auf der Steinbank vor der Kirche konnte man gut im Schatten sitzen.

Πάνω στο νησί, ακριβώς στη μέση βρισκόταν μια πολύ μικρή εκκλησία. Άσπρη με κόκκινη σκεπή. Η πόρτα ήταν βαμμένη μπλε. (Στην Ελλάδα χρησιμοποιούν πολύ το μπλε χρώμα.) Στο πέτρινο παγκάκι μπροστά στην εκκλησία, μπορούσε να κάτσει κάποιος και να αναπαυθεί στον ίσκιο.

Auf der Insel stand nicht ein Baum. Es gab nur einiges Gestrüpp. Wilder Majoran. (Das ist das kleine grüne Zeug, was auf der Pizza ist.) In das Gestrüpp habe ich mich dann reingelegt, weil mir immer noch ein bißchen schlecht gewesen ist von der Schaukelei auf unserem Schiff. Es hat lecker gerochen und ich bin gleich eingeschlafen.

Als ich wach wurde, saß direkt neben mir ein weißes Kaninchen. Das Kaninchen hatte blaue Augen. So blau wie die Tür der kleinen Kirche. Oder so blau wie der griechische Himmel.

„Kalimera“ grüßte es freundlich.
Ich war ziemlich verdattert.

Στο νησί δεν υπήρχε ούτε ένα δένδρο. Υπήρχαν μόνο μερικοί θάμνοι άγριας μαντζουράνας (αυτό είναι το μικρό πράσινο καρύκευμα που βάζουμε συχνά πάνω στην πίτσα). Ξάπλωσα πάνω στους θάμνους διότι ένιωθα ακόμη άσχημα από το κούνημα του καϊκιού. Μύριζε γλυκά κι αποκοιμήθηκα αμέσως.

Όταν ξύπνησα, καθόταν ακριβός δίπλα μου ένα άσπρο κουνέλι. Το κουνέλι είχε γαλάζια μάτια. Τόσο γαλάζια όπως η μικρή εκκλησία ή τόσο γαλάζια όπως ο ελληνικός ουρανός.

«Καλημέρα» με χαιρέτησε ευγενικά
Εγώ ήμουν αρκετά σφιγμένος.

«Καλημέρα» απάντησα και εγώ γιατί ευτυχώς αυτό είχα μάθει. Αυτά είναι ελληνικά και σημαίνει «Guten Tag».

«Κοιμήθηκες καλά? Και εγώ ξαπλώνω εδώ συχνά, μυρίζει όμορφα». Το κουνέλι με κοίταζε ερωτηματικά με τα γαλάζια μάτια του.

Εγώ του διηγήθηκα για τους φίλους μου και το απέναντι νησί και το καϊκι...

«Εσύ πώς ήρθες εδώ, ξέρεις να κολυμπάς;»
Το κουνέλι χαμογέλασε σαρκαστικά. Ακολούθησα κι εγώ το σαρκαστικό του γέλιο.

„Kalimera“ antwortete ich, denn das hatte ich glücklicherweise schon gelernt. Das ist nämlich griechisch und heißt „Guten Tag.“

„Na, gut geschlafen? Ich liege hier auch oft. Es riecht so gut.“ Das Kaninchen schaute mich mit seinen blauen Augen fragend an.

Ich erzählte von den Freunden und der Insel gegenüber und dem Kaiki...

„Und wie kommst Du hierher, kannst Du schwimmen?“ Das Kaninchen grinste. Ich grinste zurück.

«Αυτή είναι μια μεγάλη ιστορία» λέει το κουνέλι με μία αναπνοή και διπλώνει στη μέση το δεξί του αυτί προς τα κάτω με το πόδι του.
«Ήμουν ένα μαγικό κουνέλι.»

«Τι ήσουν?» του ρώτησα.

«Ένα μαγικό κουνέλι!» είπε σταθερά.
«Ξέρης ένα άσπρο κουνέλι με γαλάζια μάτια στην Ελλάδα – και το επάγγελμα είναι σίγουρο. Έτσι λοιπόν μάγε μου, ο μεγάλος Ζαφειρόπουλος κάθε βράδυ που είχαμε παράσταση με έβαζε να εξαφανίζομαι.»

„Oh ja, das ist eine Geschichte...“ erwiderte das Kaninchen mit einem Seufzer und knickte mit der Pfote das rechte Ohr zur Hälfte runter.
„Ich war ein Zauberkaninchen.“

„Ein was?“ fragte ich.

„Ein Zauberkaninchen!“ sagte es bestimmt.
„Weißt Du, ein weißes Kaninchen mit blauen Augen in Griechenland – da steht der Beruf schnell fest. Also, mein Zauberer, der Große Zafiropulos, hat mich jeden Abend, wenn wir Vorstellung hatten, verschwinden lassen.“

„Am Anfang meines Auftritts habe ich immer auf einem roten Samtkissen gesessen. Eine ausladende Handbewegung vom Großen Zafropulos und – schwupps – saß ich auf dem Schoß seiner Assistentin im Publikum. Das Publikum grölte vor Vergnügen. Es wußte natürlich niemand, daß es seine Assistentin war. Ich habe sie nicht leiden können, weil sie zwei viel zu große Schneidezähne hatte, was gar nicht gut aussah.“

Das Kaninchen grinste wieder. Ich grinste zurück, denn das konnte ich mir gut vorstellen.

„Und – schwupps – war ich wieder weg. Mit einer noch ausladenderen Handbewegung hat mich dann der Große Zafropulos an den Ohren aus seinem Zylinder gezaubert. Weißt Du, wenn man schon etwas älter ist, so wie ich, hat man irgendwann keine Lust mehr, jeden Abend an den Ohren aus einem Zylinder gezogen zu werden.“

Ich sagte: „Verstehe.“

„An einem Abend, es war wirklich mein Glückstag,“ erzählte das Kaninchen weiter „hatte der Große Zafropulos mal wieder einen Ouzo zu viel getrunken und ich landete aus Versehen nicht auf dem Schoß der Assistentin. Sondern auf dem eines alten Popen!“

«Στην αρχή της παράστασης καθόμουν πάντα πάνω σε ένα κόκκινο βελούδινο μαξιλάρι. Μετά από μία χειρονομία του μεγάλου Ζαφειρόπουλο και ξαφνικά βρισκόμουν στην αγκαλιά της βοηθού του μέσα στο κοινό. Το κοινό κραύγαζε από χαρά. Φυσικά δεν γνώριζε κανένας, ότι ήταν η βοηθός του. Εγώ δεν μπόρεσα ποτέ να την συμπαθήσω επειδή είχε δύο πολύ μεγάλα δόντια, κάτι που δεν είναι και πολύ ωραίο.»

Το κουνέλι γελάει πάλι σαρκαστικά, κι εγώ γέλασα επίσης σαρκαστικά διότι μπορούσα να το φανταστώ.

«Και μετά», συνεχίζει αυτό να διηγείται, «ξαφνικά – εξαφανίστηκα πάλι». Με μια μεγάλη κίνηση ο μεγάλος Ζαφειρόπουλος με τραβάει από τα αυτιά και με βγάζει έξω από το ψηλό καπέλο. Ξέρεις, όταν είσαι λίγο μεγάλος στην ηλικία σαν και μένα, δεν έχεις όρεξη κάθε βράδυ να σε τραβάνε από τα αυτιά και να σε βγάζουν από ένα ψηλό καπέλο.»

Εγώ είπα: «Καταλαβαίνω».

«Ένα βράδυ, ήταν η τυχερή μου μέρα φαίνεται» συνεχίζει το κουνέλι να διηγείται, «προσγειώθηκα κατά λάθος στην αγκαλιά ενός γέρου παπά. Ο μεγάλος Ζαφειρόπουλος είχε πιει πάλι ένα ούζο παραπάνω και εγώ δεν βρέθηκα κατά λάθος στην αγκαλιά της βοηθός του αλλά στην αγκαλιά ενός γέρου παπά!»

„Popen?“ fragte ich.

„Ja, ein Pope mit einem weißem Bart und weißen Haaren, zu einem Zopf zusammengebunden. In einem weiten, schwarzen Gewand und mit einem runden, schwarzen Hut. Du hast sicher schon mal einen gesehen.“

„Ja, sicher!“ sagte ich. Gleich bei der Ankunft am Hafen waren mir mehrere aufgefallen.

„Wie ich so auf seinem Schoß saß und wir uns beide ganz verblüfft in unsere blauen Augen guckten, sagte er zu mir ‚Du solltest hier verschwinden, oder?‘ – und dann, hast Du nicht gesehen, hat er mich unter sein großes, schwarzes Gewand gepackt und mit großen Schritten das Zelt verlassen.“

«Παπάς?» του ρώτησα

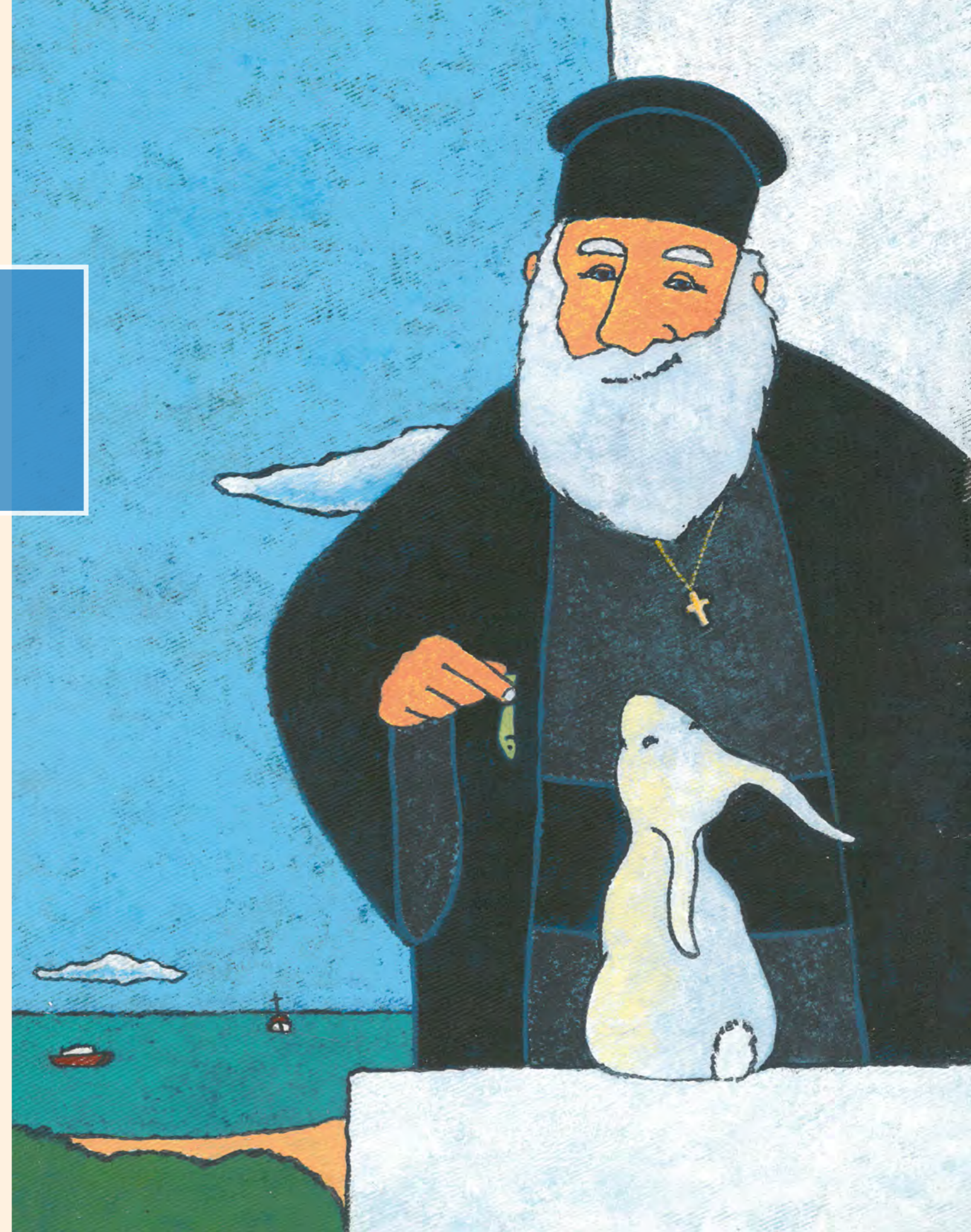
«Ναι ένας παπάς με άσπρα γένια και άσπρα μαλλιά τα οποία είχε δεμένα σε πλεξούδα. Φορούσε μαύρα φαρδιά ράσα και ένα στρογγυλό καπέλο. Σίγουρα θα έχεις δει κάποιον παπά.»

«Ναι, βέβαια!» του λέγω. Αμέσως μετά την άφιξη στο λιμάνι παρατήρησα αρκετούς.

«Έτσι όπως καθόμουν πάνω στην αγκαλιά του και κοιτάμε ο ένας τον άλλον ξαφνιασμένα, μου λέει: «Εσύ μάλλον πρέπει να εξαφανιστείς από εδώ, έτσι δεν είναι?» και μετά με έβαλε κάτω από τα φαρδιά μαύρα ράσα του ... και έφυγε με μεγάλα βήματα από το αντίσκηνο.»

«Αμέσως την άλλη ημέρα με πήγε με το καϊκι του σε αυτό το νησί. Ήταν υπέροχη διαδρομή. Μου είπα ότι τον έλεγαν Νικόλα όπως πολύ στην Ελλάδα διότι ο Άγιος Νικόλαος είναι ο εθνικός Άγιος και Προστάτης των ναυτικών. Επίσης μου είπε, ότι αυτό το νησί είναι ένα από τα ωραιότερα μέρη που γνωρίζει.

„Gleich am nächsten Tag brachte er mich dann mit seinem Boot auf diese Insel. Es war eine herrliche Fahrt. Er sagte, dass er Nicolas heisst, wie viele in Griechenland, weil der Heilige Nikolaus der Nationalheilige und Schutzpatron der Seeleute ist. Und er sagte, dass diese Insel einer der schönsten Orte sei, die er kenne.

Από τότε ζω εδώ και ροκανίζω μαντζουράνα και την Κυριακή ο πάπας μου φέρει φρέσκια σαλάτα και ψάρι. Σε ειδικές γιορτές έρχονται μερικές οικογένειες ψαράδων εδώ με τα καΐκια τους, όπως έχετε και εσείς ένα. Ο παπάς μου τότε κάνει λειτουργία. Αυτή είναι πολύ επίσημη. Αλλά κατά τα άλλα είναι πολύ ήσυχα εδώ.»Έτσι μιλάγαμε για πολύ ώρα ακόμη για τον Θεό και τον κόσμο.

Πήγα πίσω στους φίλους μου που είχαν μείνει στο καΐκι και δεν χόρταιναν να πηδούν στο στην θάλασσα κατ ,επανάληψη.

«Λοιπόν, είσαι καλύτερα?»

«Ναι πολύ καλύτερα!»

Seitdem lebe ich hier, knabbere wilden Majoran und sonntags kommt mein Pope und bringt mir frischen Salat und Fisch. An besonderen Festtagen kommen auch ein paar Fischerfamilien hierher mit solchen Booten, wie ihr auch eins habt. Mein Pope hält dann einen Gottesdienst ab. Das ist sehr feierlich. Aber sonst ist es herrlich ruhig hier.“

So erzählten wir dann noch eine ganze Zeit über Gott und die Welt.

Ich ging zurück zu den Freunden, die auf dem Boot geblieben waren und nicht genug davon bekommen konnten immer wieder ins Wasser zu springen.

„Na, geht's wieder besser?“ begrüßten sie mich.

„Ja, viel besser!“

Mein lieber Neffe,

Du wirst das alles vielleicht nicht glauben wollen. Deshalb habe ich hier einen Lageplan von der Insel aufgemalt, dann kannst Du ja später mal hinfahren und nachsehen.

Ob das Kaninchen dann noch da ist, weiß ich nicht. Es war, wie gesagt, ja schon älter.

Aber die Insel wird noch da sein. Und die kleine Kirche sicher auch.

Αγαπητέ μου ανιψιέ,

σίγουρα δεν θα θέλεις να πιστέψεις τίποτα από όλα αυτά, γι' αυτό σου ζωγράφισα ένα χάρτη του νησιού. Μπορείς αργότερα να πας και να δεις από μόνος σου.

Δεν γνωρίζω εάν το κουνέλι θα είναι ακόμη εκεί. Όπως είπαμε ήταν και μεγάλο σε ηλικία. Αλλά το νησί θα είναι σίγουρα ακόμα εκεί καθώς και η μικρή εκκλησία.

Diese Insel ist einer der schönsten Orte, die ich kenne. So sagte auch der Pope Nicolas zum Kaninchen mit den blauen Augen, als er es mit seinem Kaiki hierhin brachte.

Αυτό το νησί είναι ένα από τα πιο όμορφα μέρη που γνωρίζω. Έτσι, είπε, επίσης και ο Πάπα Νικολάς στο κουνέλι με τα γαλάζια μάτια όταν το έφερε με το καΐκι του εδώ.